

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 478/2024-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mítrovou Polkovou, Na priekope 174/13, Žilina, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/161/2023 (predtým sp. zn. 4Cdo/22/2017 a sp. zn. 3Cdo/13/2020) takto

r o z h o d o l :

- Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/161/2023 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/161/2023 konal bez zbytočných prietáhov.
- Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie **2 000 eur**, ktoré mu **j e** Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **716,96 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

- Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 478/2024-18 z 3. septembra 2024 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej

republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/161/2023 (ďalej len napadnuté konanie“), ktoré bolo najvyšším súdom vedené pôvodne pod sp. zn. 4Cdo/22/2017 a sp. zn. 3Cdo/13/2020. Vo zvyšnej časti, ktorou sťažovateľ namietol porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh, ostatného spisového materiálu a vlastnej rozhodovacej činnosti považoval ústavný súd za zistené, že sťažovateľ v rokoch 2003 až 2004 inicioval proti Slovenskej republike, ako aj ďalším subjektom viacero súdnych sporov o ochranu osobnosti a jedným z nich bolo aj konanie sp. zn. 15Ct/22/2023, v ktorom sa žalobou z 29. októbra 2002 domáhal od žalovanej Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ospravedlnenia za to, že orgánom Policajného zboru bolo nariadené a realizované odpočúvanie jeho súkromných telefonických rozhovorov, domáhal sa tiež zaplata náhrady nemajetkovej ujmy a vyslovenia porušenia práva podľa § 11 Občianskeho zákonníka a čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, čl. 22 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici. Vec bola pôvodne vedená Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 4C/158/2002 a uznesením najvyššieho súdu z 26. marca 2003 bola prikázaná Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd v danej veci prvýkrát meritórne rozhodol rozsudkom č. k 15Ct/22/2003-620 z 9. decembra 2011 v spojení s doplniacimi rozsudkami č. k. 15Ct/22/2003-727 zo 7. decembra 2012 a č. k. 15Ct/22/2003-746 z 31. októbra 2014. Opíšu chronologický priebeh súdneho sporu vedeného na troch inštanciách všeobecných súdov, ktorý je ústavnému súdu známy aj z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti, sťažovateľ upriamuje pozornosť na postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní v dovolacom konaní.

2.1. O prvom dovolaní rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Cdo/22/2017 z 25. júla 2018 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8Co/480/2015 z 3. mája 2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd po vrátení veci rozhodol druhým rozsudkom č. k. 8Co/264/2018-871 z 30. apríla 2019, proti ktorému podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Cdo/13/2020 z 21. apríla 2021 dovolanie sťažovateľa proti druhému rozsudku krajského súdu odmietol, pretože nezistil dôvody prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktoré sťažovateľ v podanom dovolaní uplatnil.

2.2. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 7/2023-56 z 28. septembra 2023 vyslovil porušenie sťažovateľom namietaných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/13/2020 z 21. apríla 2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V čase podania ústavnej sťažnosti bola vec sťažovateľa vedená dovolacím súdom od 2. novembra 2023 pod sp. zn. 6Cdo/161/2023 bez rozhodnutia dovolacieho súdu. Sťažovateľ tvrdí, že písomnými podaniami z 13. novembra 2023 a 12. februára 2024 žiadal najvyšší súd o rozhodnutie, avšak tento na jeho žiadosti žiadnym spôsobom nereagoval. Nazretím do súdneho spisu 21. marca 2024 v informačnej kancelárii dovolacieho súdu zistil, že súdny spis má

žurnalizovaných 933 strán a nenachádzajú sa v ňom uvedené písomné podania, tieto sa nenachádzajú ani v zbernom spise. V dôvodoch ústavnej sťažnosti zdôraznil, že o jeho dovolaní po právoplatnosti nálezu ústavného súdu, teda od 12. októbra 2023, nebolo dosiaľ rozhodnuté, nebol určený ani termín rozhodnutia, prípadne iného procesného úkonu zo strany najvyššieho súdu.

2.3. V doplnení ústavnej sťažnosti z 3. júla 2024 sťažovateľ uviedol, že najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 6Cdo/161/2023 naďalej nekoná a že do celkovej dĺžky konania aj v civilnom konaní sa započítava konanie pred každým súdnym orgánom, rozhodnutie ktorého má význam pre stranu civilného konania uplatňujúcu súdnu ochranu v súlade s čl. 46 ods. 1 ústavy. Opakovane zdôrazňuje, že od podania žaloby v roku 2002 neexistuje rozhodnutie odstraňujúce stav právnej neistoty sťažovateľa už 2 roky a 8 mesiacov. Tiež navrhuje, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2.4. Písomným podaním doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2024 sťažovateľ oznámil, že na základe telefonickkej informácie poskytnutej najvyšším súdom má vo veci sp. zn. 6Cdo/161/2023 vyznačené rozhodnutie z 26. septembra 2024 s tým, že spis sa stále nachádza na najvyššom súde.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľa je poukazovanie na to, že po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 7/2023-56 z 28. septembra 2023 (k tomu bližšie bod 2.1. odôvodnenia tohto nálezu), teda od 12. októbra 2023, nie je dosiaľ v dovolacom konaní rozhodnuté, čím pretrváva jeho právna neistota trvajúca od začatia jeho sporu v roku 2002.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu

4. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení sp. zn. KP 3/2024-171, Cpj 99/2024 z 24. apríla 2024 k obsahu ústavnej sťažnosti, o ktoré ho požiadal ústavný súd ešte vo fáze jej predbežného prerokovania (§ 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde), pripojil stanovisko sudcu spravodajcu v sťažovateľovej veci, ktorý uviedol, že k nezaloženiu sťažovateľom uvádzaných podaní do spisu (pominúc na tomto mieste podanie prvého z nich len necelé 2 týždne po ostatnom nápade veci najvyššiemu súdu a druhého krátko po uplynutí 3 mesiacov) došlo zjavne nedopatrením, k neodpovedaniu na ne potom pre množstvo iných pracovných povinností a nemožnosť prisľúbenia komukoľvek (sťažovateľa nevynímajúc) v nech aj „obživlej“ a už staršej, z pohľadu ostatného nápadu veci najvyššiemu súdu však stále relatívne novej veci termínu jej vybavenia, ktorého prípadné nedodržanie by sa taktiež mohlo stať zdrojom sťažnosti. Hoci najvyšší súd si je vedomý potreby rýchlejšieho postupu aj vo veciach, v ktorých došlo k vydaniu zrušujúceho nálezu ústavného súdu, v čase nápadu veci sťažovateľa mal senát 6C najvyššieho súdu celkom 233 nevybavených vecí, z ktorých až v 187 prípadoch čas nápadu veci predchádzal času nápadu veci sťažovateľa a aj u riadiaceho predsedu senátu ako sudcu spravodajcu v tejto konkrétnej veci bolo takých (skôr napadnutých) vecí 48 (z celkového počtu 58). Ide pritom o evidentný dôsledok predovšetkým obdobia rokov 2020 – 2021, v ktorom sa občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu vo všeobecnosti a jeho senát 6C „in concreto“ borili s personálnou poddimenzovanosťou

(v prípade senátu 6C a aj 3C, do ktorých bol zaradený aj sudca spravodajca vo veci sťažovateľa, dokonca v podobe zaradenia v nich jediného sudcu spravodajcu), ako na to bolo vedenie súdu upozornené 12. mája 2021, ktorý sa sekundárne prejavil „zostarnutím“ aj množstva „novších vecí“ (napadnutých v rokoch 2021 a 2022) a terciárne v nemožnosti prístúpenia k skoršiemu vybaveniu ostatných vecí (medzi ktoré možno zaradiť i vec sťažovateľa). Hoci tak záujem sťažovateľa na čo najskoršom rozhodnutí v jeho veci je pochopiteľný a rovnako možno rozumieť aj použitiu ním všetkých dostupných prostriedkov náprav, s prihliadnutím na už uvedené je senát 6C toho názoru, že k porušeniu sťažovateľom namietaných práv postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní nedošlo, a preto je namieste ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

4.1. V doplnení vyjadrenia z 20. mája 2024 sudca spravodajca konštatoval, že napriek skutočnostiam uvedeným v pôvodnom vyjadrení a so zreteľom na zrušenie skoršieho rozhodnutia najvyššieho súdu ústavným súdom sa senát 6C vynasnaží prístúpiť k vybaveniu tejto veci do konca letných prázdnin, t. j. do 31. augusta 2024, za pravdepodobnejší však práve pre vysoký počet nevybavených vecí napadnutých pred touto vecou považuje časový horizont približne piatich mesiacov.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

6. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

7. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitosť veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre sťažovateľa.

8. Z hľadiska povahy veci ústavný súd rezultuje, že predmet konania patrí medzi bežnú agendu všeobecných súdov, zvýšenú právnu náročnosť veci sťažovateľa neindikoval ani najvyšší súd. V napadnutom konaní je určite potrebné vnímať zvýšenú skutkovú náročnosť vyplývajúcu z rozsahu spisového materiálu (viac ako 1000 strán), ako aj samotnú povahu dovolacieho konania, ktoré aktuálne prebieha na najvyššom súde po vrátení veci na ďalšie konanie nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 7/2023-56 z 28. septembra 2023 (právoplatným 12. októbra 2023). V správaní

sťažovateľa ústavný súd nezistil takú skutočnosť, ktorá by negatívne vplývala na dĺžku dovolacieho konania.

9. Trvanie súčasného napadnutého dovolacieho konania necelý jeden rok by samo osebe nebolo neprijateľné, avšak v kontexte celkového trvania konania o ochrane osobnosti, ktoré sa na súde prvej inštancie začalo pred 21 rokmi, už primerané nie je. Pritom od roku 2015 sa vec nachádza na odvolacom, dovolacom alebo ústavnom súde. Pokiaľ ide o dĺžku predchádzajúcich dovolacích konaní sp. zn. 4Cdo/22/2017 a sp. zn. 3Cdo/13/2020, ktoré každé trvalo približne jeden rok, bolo potrebné hodnotiť osobitne. Dovolacie konanie sp. zn. 4Cdo/22/2017 skončilo zrušením odvolacieho rozsudku a vrátením veci krajskému súdu, čím v tomto prípade ústavná sťažnosť už nesmeruje proti aktuálnemu stavu veci, obdobne ako v prípade dovolacieho konania vedeného pod sp. zn. 3Cdo/13/2020. Preto čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, resp. jej nevyhovie, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. II. ÚS 55/02, IV. ÚS 223/2010, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou EŠLP – Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z EŠLP z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 61 až 65; Mazurek proti Slovenskej republike, rozsudok z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05. Okrem toho samotnú dĺžku týchto dovolacích konaní bolo možné považovať za primeranú a nevyznačovali sa takými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy [I. ÚS 63/00 (ZNaU 21/01), II. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, II. ÚS 24/04, IV. ÚS 290/04, III. ÚS 372/06, I. ÚS 266/2021 (ZNaU 88/2021, I. ÚS 531/2023)]. Avšak vzhľadom na zrušenie dovolacieho rozsudku sp. zn. 3Cdo/13/2020 z 21. apríla 2021 nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 7/2023-56 z 28. septembra 2023 (bod 11 odôvodnenia tohto nálezu) ústavný súd zohľadnil neefektívnosť konania najvyššieho súdu a na jeho výsledok prihliadol pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

10. Špecifickosť ostatného napadnutého konania podliehajúceho prieskumu ústavného súdu aj z hľadiska dĺžky jeho trvania spočíva tiež v tom, že najvyšší súd musel rešpektovať závery ústavného súdu prezentované v náleze č. k. III. ÚS 7/2023-56 z 28. septembra 2023, súc pri ďalšom svojom rozhodovaní viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

11. Z obsahu vyjadrenia najvyššieho súdu (k tomu bližšie bod 4.1. odôvodnenia tohto nálezu) vyplýva zrejma snaha o podanom dovolaní sťažovateľa rozhodnúť do konca roka 2024, čo je v prípade dovolacieho konania v zásade primeraná doba. Na tomto mieste však ústavný súd musí prihliadnúť na to, že v konkrétnom prípade sťažovateľa objektívne vznikla požiadavka rýchleho rozhodnutia v dôsledku predchádzajúceho nálezu ústavného súdu. V situácii, keď ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 7/2023-56 z 28. septembra 2023 konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku), a zároveň zrušil ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/13/2020 z 21. apríla 2021, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol (bod 3 výroku), nabáda k zvýšenej pozornosti a aktivite zo strany najvyššieho súdu, ktorému bola týmto spôsobom vytknutá nesústredenosť v procese jeho rozhodovania. Overením aktuálneho stavu napadnutého konania ústavný súd zistil, že najvyšší súd o podanom dovolaní

rozhodol uznesením sp. zn. 6Cdo/161/2023 z 26. septembra 2024 tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 6Co/264/2018 z 30. apríla 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

12. K postupu najvyššieho súdu v napadnutom konaní ústavný súd ešte poznamenáva, že poukazovanie na počet pridelených vecí v senáte, množstvo nevybavených vecí predchádzajúcich vecí sťažovateľa či personálnu nedostatočnosť nie je síce zo strany najvyššieho súdu celkom adekvátne, na druhej strane je však potrebné zdôrazniť, že úlohou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho nie je vykonávanie jednotlivých procesných úkonov, ale predovšetkým štúdium spisového materiálu, ako aj ďalších podkladov vzťahujúcich sa na danú vec vrátane príslušnej judikatúry. Uvedené sa pri vysokom počte vecí pridelených jednotlivým senátom nesporne môže odraziť aj na dĺžke samotného dovolacieho konania. Preto na postup najvyššieho súdu z hľadiska jeho „nečinnosti“ alebo „neefektívnej činnosti“ nemožno nahliadať rovnako ako pri súdoch nižších inštancií, osobitne prvoinstančných. Z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd v hierarchii všeobecných súdov, by malo vyplývať, že najvyšší súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že aj časový rámec, ktorý najvyšší súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania [k tomu I. ÚS 203/2021 (ZNaU 82/2021)].

13. V konklúzii uvedeného najmä s ohľadom na skutočnosti uvedené v bode 10 a 11 odôvodnenia tohto nálezu ústavný súd uzatvára, že napadnuté konanie vykazuje zbytočné prietahy spočívajúce v nečinnosti najvyššieho súdu, ktorými došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

14. Hoci v napadnutom konaní v čase rozhodovania ústavného súdu najvyšší súd medzičasom už rozhodol, ústavný súd mu v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal konať bez zbytočných prietahov (bod 2 výroku tohto nálezu). Príkaz konať sa vzťahuje na ďalší postup najvyššieho súdu a úkony spojené s písomným vyhotovením rozhodnutia a vrátením súdneho spisu krajskému súdu (k tomu bližšie bod 11 odôvodnenia tohto nálezu). Sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti tiež žiadal, aby ústavný súd zakázal najvyššiemu súdu pokračovať v porušovaní jeho práv podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takúto formuláciu ďalšieho výroku ústavný súd považuje za nadbytočnú, majúcu za to, že vyslovenie príkazu konať je v prípade sťažovateľa postačujúca k odstráneniu nežiaduceho stavu v napadnutom konaní, a preto v tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovela (bod 5 výroku tohto nálezu).

15. Sťažovateľ si v petite ústavnej sťažnosti uplatnil primerané finančné zadosťučinenie 10 000 eur. Ústavný súd prihliadal primárne na povahu dovolacieho konania, jeho doterajšiu dĺžku, ako aj na mieru právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza. Keďže z pohľadu strany sporu sťažovateľ už nedisponuje právoplatným súdnym rozhodnutím (rozsudok krajského súdu č. k. 8Co/264/2018-871 z 30. apríla 2019 bol najvyšším súdom zrušený a vec sa po piatich rokoch vrátila naspäť do štádia odvolacieho konania), miera jeho právnej neistoty je porovnateľná so situáciou, ak vo veci nie je vydané žiadne právoplatné rozhodnutie. Takto potom s ohľadom na konštatovanú nečinnosť a neefektívnu činnosť najvyššieho súdu, berúc okrem podielu

najvyššieho súdu na celkovej dĺžke konania do úvahy všetky okolnosti prípadu, majúc na pamäti, že cieľom priznania finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocíťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 2 000 eur a vo zvyšnej časti návrhu nevyhoviel (body 3 a 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

16. Ústavný súd podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia 716,96 eur (bod 4 výroku tohto nálezu) za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 343,25 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 13,73 eur [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov].

17. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu